

“Negatyvumas priklauso nuo konkrečių žmonių”

Viljaus MAČIULAIČIO nuotr.

Klaipėdos pirminės psichikos sveikatos priežiūros centro vadovas Aleksandras Slatvickis mano, kad psichikos sveikatos priežiūros specialistams turėtų būti taikoma profesionali atranka, o psichikos negalią turintiems turime suteikti kuo daugiau užimtumo galimybių.

Dėl ko jaučiate simpatiją Klaipėdai?

Miestas yra fantastiškas - isimylėjau jį nuo pirmos dienos, atvažiuavęs prieš 36 metus, kai man dar nebuvo dvidešimties metų. Gyvenau Žemaičių gatvėje pas savo tetą, keltu kėliausi į Smiltynę, pamačiau “Meridianą” - be šios “vizitinės kortelės” nebeįsivaizduoju Klaipėdos. Išskyrus Lenino ir Gorkio gatvių pavadinimus, kituose nebuvo jokios revoliucinės komunistinės patetikos: gražūs Aukštaičių, Vyšnių, Birutės, Rūtų gatvių vardai. Sovietinė architektūra yra mūsų palikimas, neturintis jokios vertės, tačiau tai yra žmonių būstas. Sugriovus juos nestatysi palapinių. Anuomet senamiestis dar buvo apleistas, bet vis tiek tai buvo senas miestas. Man, sibiriečiui, kilusiam iš ten, kur nėra senų miestų, kėlė nuostabą miestas, išsaugojęs savitą istorijos periodą atspindintį gabaliuką.

Kaip jūs pats prisidėjote prie miesto istorijos kūrimo?

Nesikuklindamas pasakysiu, kad pirmas mano “kūdikis”, gimęs ne mano iniciatyva, - Narkologijos dispensaris (dabar - Priklausomybės ligų centras), per paskutinįjį dešimtmetį labai

PROGRESAS. “Paskutinįjį dešimtmetį, jeigu idėja gera, savivaldybė ją palaiko”, - sako A. Slatvickis.

pasikeitė. Taikomi nauji gydymo metodai. 1995 metais pradėjome mūsų pacientams taikyti farmoterapiją metadonu. Tai laikau dideliu pasiekimu. Mano iniciatyva 1997 metais atidarėme pirmąjį Baltijos šalyse anoniminį konsultacinį kabinetą. Manau, tai buvo didžiulis įvykis ne tik miesto, šalies, bet ir Rytų Europos gyvenime. Dar po keleto metų atidarėme antrąjį anoniminį konsultacinį kabinetą. Bet būtų perdėm įžūlu apsipinti laurais ir sakyti, kad aš vienas visa tai padariau - buvo didžiulis savivaldybės

“ Kai žmogus pasiekia dugną, jam reikia pagalbos, nes jeigu niekas neišties rankos, tuomet to dugno nebeliks - atsivers bedugnė

Aleksandras Slatvickis

Ką turėtume keisti, kad gerėtų miestiečių psichikos sveikata?

Tobulumui ribų nėra. Jau penkti metai dirbu ambulatorinį darbą, ir matau, kad pirmiausia reikėtų plėsti paslaugas mūsų pacientams. Yra gana daug žmonių, turinčių proto negalią, užsi-sklendusių, kurių bendravimas ribotas, ir mes negalime pasiūlyti jiems tinkamos veiklos. Dienos užimtumo centras netenkina daugumos poreikių dėl to, kad gautose patalpose neužtenka erdvės ir užimtumo rūšių. Sakyčiau, kol kas dirbame primityvokai. Suprantama, centro specialistai dirba už simbolinį atlygį, vien iš entuziazmo, jau nekalbu apie priemones veiklai. Tikiuosi, prie Psichikos sveikatos centro įkursime psichosocialinių rehabilitacinių centrą, kur būtų daugiau vietos, ir žmogus galėtų pasirinkti jam įdomią veiklą. Jeigu žmogus serga psichikos liga, nereiškia, kad jis nieko nesupranta ir jam užtenka piešti ar ką nors lipdyti. Turi būti kur kas didesnis veiklos spektras.

Be to, psichikos priežiūros sistemoje turi būti profesionali specialistų atranka. Maža baigti mokyklą labai aukštais pažymiais ir vien dėl to įstoti į medicinos universitetą. Turi būti įvertintos psichologinės žmogaus savybės. Ar jis gali dirbti gydytoju, turi tą jausmą ir gebėjimą užjausti žmogų, vadinamą empatija. Yra gydytojų, kurie myli savo ligonį ir eina į darbą su didžiu malonumu, bet yra ir tokių, kurie nemylti nei žmogaus, nei domisi savo profesija. Gydytojas turi suprasti, sugebėti išklausti ligonį, atjausti ir nesirgti kartu su juo, kad iš darbo negrįžtų pats nesveikas.

Kalbino Ivona ŽIEMYTĖ